Sygn. akt **OS 17/21**

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie

z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodnicząca: r.pr. Paweł Kutrzuba

Sędziowie: r.pr. Olimpia Marcewicz-Kochnio - sprawozdawca

r.pr. Renata Majerowska

Protokolant: Joanna Kowalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...)r. sprawy ze skargi (...) na postępowanie radcy prawnego (...)na skutek odwołania z dnia (...)r. - wniesionego w dniu (...)r. - od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...)r., sygn. akt RD-(...)o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz w zw. z art. 74^1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 75 ze zm.) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...)r., sygn. akt RD-(...)o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodniczący: Członkowie:

…… …… ……

Paweł Kutrzuba Olimpia Marcewicz-Kochnio Renata Majerowska

OS 17/21

Uzasadnienie

Dnia (...)r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga (...), w której Skarżący podniósł wobec Radcy prawnego (...)liczne zarzuty dotyczące sposobu reprezentowania przez niego I (…) Szpitala Klinicznego (…) w (...) w postępowaniu przez (...) (sprawa nr (...)). Skarżący zarzucił Radcy prawnemu naruszenie zasad etyki wykonywania zawodu polegające m.in. na: negatywnym nastawieniu do sprawy Skarżącego (przedstawianych przez Skarżącego zdarzeń, zgłaszanych przez Skarżącego dokumentów oraz opinii biegłego sądowego), negowaniu zgłaszanych przez Skarżącego wniosków dowodowych, sporządzeniu pisma procesowego zawierającego nieścisłości i niezgodne z prawdą informacje, co było – zdaniem Skarżącego - wynikiem niedokładnego zapoznania się z dokumentacją medyczną, kwestionowaniu opinii biegłego sądowego oraz okazywaniu braku szacunku dla osoby biegłego i podważaniu jego kompetencji. Skarżący zarzucił również Radcy prawnemu nieuzasadnione przedłużanie postępowania, czego przykładem była odmowa wyrażenia zgody na posiedzenie Komisji bez udziału stron.

Na wezwanie Rzecznika Dyscyplinarnego radca prawny (...)złożył pisemne wyjaśnienia, załączając dokumenty na potwierdzenie swojego stanowiska odnośnie do zarzutów, w którym zaprzeczył ich słuszności.

Rzecznik Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie po przeprowadzeniu czynności sprawdzających obejmujących zapoznanie się z treścią skargi i z odpowiedzią na skargę oraz z załączonymi do tych pism dokumentami ustalił, że radca prawny (...)reprezentował I (…) Szpital Kliniczny (…) w (...) w postępowaniu przed (...)w sprawie z wniosku (...) (nr (...)). Radca prawny, działając w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy, dokonał w tym postępowaniu szeregu czynności, w tym m.in. merytorycznie ustosunkował się do wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego i zastrzeżenia do opinii uzupełniającej oraz po wydaniu orzeczenia w sprawie złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W dniu (...)r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP w (...) wydał postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, w którego uzasadnieniu stwierdził, że zachowanie radcy prawnego (...)nie nosi znamion przewinienia dyscyplinarnego, o czym świadczy treść dokumentów złożonych do akt postępowania wyjaśniającego, z których analizy nie wynika, aby Radca

prawny naruszył obowiązujące przepisy prawa, albo przekroczył granice wolności słowa. Rzecznik Dyscyplinarny podniósł m.in., że radca prawny świadczący pomoc prawną ma nie tylko prawo, ale wręcz obowiązek obrony jego interesów i podejmowania czynności zmierzających do uzyskania korzystnego dla jego mocodawcy rozstrzygnięcia. W konsekwencji Radca prawny (...)miał prawo dokonywania czynności korzystnych dla podmiotu leczniczego, który reprezentował i zarazem niekorzystnych dla Skarżącego, czego przykładem mogą być pisma i wypowiedzi negujące stanowisko strony przeciwnej, zawierające zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego, czy pismo obejmujące środek odwoławczy od orzeczenia Komisji. Dokonując tych czynności nie naruszył zasad etyki, kultury języka, ani innych reguł.

Powyższe postanowienie zostało zaskarżone przez (...)zażaleniem z dnia (...)r. (wpłynęło w dniu (...)r.). W zażaleniu podniesiono, że błędne jest twierdzenie Rzecznika Dyscyplinarnego dotyczące stosowania przez Radcę prawnego (...) „dozwolonych narzędzi". Według skarżącego Radca prawny dokonywał oceny dowodów, do czego nie jest uprawniony (prawo to leży w gestii sądu lub komisji), w sposób nieuprawniony podważał kompetencje „lekarza biegłego", formułował wypowiedzi dyskredytujące „lekarza biegłego" i naruszające zasady kultury i szacunku, na skutek czego lekarz odmówił dalszego uczestnictwa w sprawie, a ponadto w piśmie zawierającym środek odwoławczy od zapadłego w sprawie orzeczenia zarzucił (...) „brak logicznego rozumowania", co – zdaniem Skarżącego - świadczy o „braku szacunku, taktu i kultury radcy prawnego (...)".

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w Lublinie zważył co następuje:

Postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie jest poprawne pod względem formalnym i merytorycznym i dlatego należało utrzymać je w mocy. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia i uznaje je za własne, lecz zarazem dostrzega potrzebę uzupełniania przytoczonej w tym uzasadnieniu argumentacji. Przed odniesieniem się do zarzutów sformułowanych w zażaleniu z dnia (...)r. niezbędne jest poczynienie uwag natury ogólnej.

Postępowanie przed (...) (dalej w skrócie zwanej **'Komisją'**) zostało unormowane w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, t.j. z dnia 4 maja 2020r., Dz. U. z 2020r., poz. 849 (dalej w skrócie zwanej **'ustawą o prawach pacjenta'**), zaś w sprawach w ustawie tej nieuregulowanych odpowiednie zastosowanie mają przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu

rozpoznawczym (art. 67o ustawy o prawach pacjenta). Postępowanie przed Komisją, podobnie jak inne rodzaje postępowania cywilnego, podporządkowane jest zasadzie równości stron, wywodzonej z konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP). Zasada równości stron nie została wprost w całości wyartykułowana w żadnym konkretnym przepisie prawa procesowego, ale można ją wyinterpretować z wielu przepisów - jej obowiązywanie uzasadniane jest istnieniem gwarancji oraz instytucji procesowych, w których znajduje ona swój wyraz[1]. Istota zasady równości przejawia się w dwóch aspektach: w prawie do bycia wysłuchanym (prawo do wysłuchania) oraz w równości środków procesowych służących stronom dla obrony ich praw (tzw. równość „broni"[2]).

Równość procesowych środków „broni" oznacza zapewnienie obu stronom przez przepisy prawa jednakowych środków obrony (przy uwzględnieniu odmienności ich pozycji procesowej). Wśród przepisów będących przejawami zasady równości środków procesowych wskazuje się w szczególności regulacje dotyczące postępowania dowodowego (przykładowo obie strony mogą zadawać pytania świadkom lub domagać się uzupełniających wyjaśnień od biegłych sądowych), czy środków zaskarżenia (każda ze stron może zaskarżyć orzeczenie, domagając się jego weryfikacji)[3].

Prawo do wysłuchania sprowadza się do zapewnienia stronom jednakowej możności swobodnego przedstawiania swoich twierdzeń w celu obrony własnych interesów. Przejawami realizacji prawa do wysłuchania są między innymi przepisy dotyczące równej dla obu stron możliwości składania pism procesowych, czy aktywnego uczestnictwa w rozprawie i zabierania na niej głosu.

Wyrazem realizacji równości stron wobec prawa jest również przyznane obu stronom uprawnienie do roztrząsania wyników postępowania dowodowego, co należy odróżnić od oceny dowodów (która zastrzeżona jest do kompetencji organu orzekającego - Komisji w postępowaniu przed tym organem). Każda ze stron może ustosunkować się do każdego z przeprowadzonych w sprawie dowodów, w tym również do opinii biegłego sądowego, a nawet żądać sporządzenia uzupełniającej opinii tego samego biegłego lub sporządzenia dodatkowej opinii przez innego biegłego (biegłych) tej samej specjalności, zaś organ

---

1 J. Bodio, W. Graliński, Znaczenie zasady równouprawnienia stron w procesie cywilnym, Studia Iuridica Lublinensia 2016, vol. XXV, 1, s. 254.

2 A. Góra-Błaszczykowska, Zasada równości stron w procesie cywilnym, Warszawa 2008, s. 90.

3 A. Góra-Błaszczykowska, Zasada równości stron w procesie cywilnym, Warszawa 2008, s. 70.

rozpoznający sprawę może przychylić się do takiego wniosku, albo wniosek taki oddalić (art. 286 Kodeksu postępowania cywilnego w zw. z art. 67o ustawy o prawach pacjenta).

Wobec powyższego zarzut dokonywania przez radcę prawnego (...)oceny dowodów jest chybiony, ponieważ Radca prawny nie dokonywał oceny dowodów w rozumieniu art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego, lecz przedstawił ustosunkowanie się do opinii sporządzonej przez biegłego sądowego, do czego był uprawniony. Na marginesie warto zauważyć, że Komisja nie podzieliła jego stanowiska, o czym świadczy treść wydanego w sprawie orzeczenia.

Chybiony jest również zarzut podważania kompetencji „lekarza biegłego", ponieważ Radca prawny jedynie zasygnalizował Komisji potrzebę weryfikacji, czy biegły sądowy powołany przez Komisję do opiniowania w sprawie znajduje się na liście biegłych uprawnionych do opiniowania, a nie kwestionował zawodowych kwalifikacji lekarza do sporządzenia opinii. Innymi słowy wnosił o sprawdzenie przez Komisję, czy został spełniony formalny wymóg umieszczenia (...)na liście biegłych uprawnionych do opiniowania w postępowaniu przed Komisją, do czego uprawniona była każda ze stron postępowania. Nie można zatem przyjąć, że Radca prawny (...)dokonał czynności sprzecznej z prawem, ani że zachował się w sposób nieetyczny, czy choćby niekulturalny.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie podzielił także zarzutu, że w piśmie zawierającym środek odwoławczy od zapadłego w sprawie orzeczenia Radca prawny zarzucił Komisji „brak logicznego rozumowania", co świadczy o „braku szacunku, taktu i kultury radcy prawnego (...)". Należy wyjaśnić, że art. 233 §1 Kodeksu postępowania cywilnego wprowadza zasadę swobodnej oceny dowodów, z której wynika, że organ orzekający powinien dokonywać oceny dowodów w sposób swobodny, ale nie dowolny. Jednym z kryteriów, które wskazuje się w literaturze i orzecznictwie sądowym, jako przykład dokonywania oceny w sposób dowolny, a nie swobodny jest przeprowadzenie przez organ orzekający rozumowania nielogicznego. Sporządzając środek odwoławczy od zapadłego w sprawie orzeczenia, radca prawny mógł zatem sformułować zarzut „braku logicznego rozumowania" nakierowany na nieprawidłową (w jego przekonaniu) ocenę dowodów przeprowadzoną przez Komisję. Inną sprawą jest, czy zarzut ten zostanie uznany za słuszny po weryfikacji zapadłego w sprawie orzeczenia.

W związku powyższym należało orzec jak we wstępie.

Przewodniczący:	Członkowie:	
……	……	……
Paweł Kutrzuba	Olimpia Marcewicz-Kochnio	Renata Mejerowska

Pouczenie: Postanowienie niniejsze jest ostateczne w toku instancji i nie przysługuje na niego środek odwoławczy - art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z 74^1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75).